

„HIJ DIE VAN ZEE KWAM....”

„WAT bezielt jou.... wacht je niet op me?” vroeg van Wijk, de derde stuurman, toen hij van Dongen — den vierden — al keurig gekleed in de gemeenschappelijke hut zag staan.

„Née — 'k wilde 't je juist zeggen, vandaag heb ik geen tijd! 'k Ga in de stad even eten en dan dadelijk op bezoek bij kennissen.... héél gewoon op bezoek, wat zeg je daar wel van!” legde van Dongen uit, zelf wat verbaasd over 't ongewone van 't geval.

„Zal je niet meevallen man....! Wij onder walmenschen.... hoe haal je 't in je hoofd.... je zit er tòch bij als een buitenstaander, vooral na een lange reis zooals wij achter den rug

hebben. Luister naar een goeie raad en ga met mij mee!” probeerde de derde.

„Kan niet.... 't is een afspraak! Een schoolvriend van me.... we waren samen op de H.B.S. ... hij is nu al dokter... werkt hier in een ziekenhuis.... studeert nog steeds verder. Ik ontmoette hem in de stad.... fidele vent.... hij vroeg me dadelijk vanavond te komen bij zijn familie die ook in de stad woont.”

„Zóó — nou 't is wel een wonder.... dat ie nog naar je omkeek.... studenten en dat soort zijn gewoonlijk verwaande kerels!” vond van Wijk, nu hij wist dat van Dongen zijn woord gegeven had geen poging meer aanwendende om hem van zijn plan af te brengen.

„Ja, maar *deze* niet.... altijd erg knap geweest op school, maar heelemaal geen opschepper — anders was ik er zeker niet toe gekomen naar hem toe te gaan, dat begrijp je! En nu groet ik je — tot ziens!” eindigde van Dongen en verliet de hut, terwijl van Wijk met aandacht een vrij groote collectie dassen bekeek om uit te zoeken welke wel 't beste bij zijn nieuwe pak zou staan — hij ging straks óók den wal op.

„Moeder, er komt vanavond ook visite voor mij!” vertelde Frank de Laet en keek daarop peinzend naar buiten terwijl hij in de schommelstoel heen en weer wiegde. Hij dacht aan van Dongen.... hoe hun levens uiteen liepen.... hij stééds meer opgaande in zijn studie en zijn patienten.... en van Dongen.... bijna altijd op zée....

„Zoo Frank en wie is het.... een collega?” onderbrak mevrouw de Laet zijn gedachtengang.

„Nee moeder, 't is een oud-schoolvriend.... een zeeman, van Dongen heet hij!” verklaarde Frank.

„Een zeeman?” vroeg nu Dolf, de jongere broer van Frank, die student-in-de-rechten was en Frank meende niet alleen verwondering, maar óók iets arrogants te hooren in den toon waarop hij sprak.

Dit irriteerde Frank.... die verwaandheid van Dolf ook altijd.... hij kon 't niet uitstaan!

„Ja zeker, een *zeeman*.... en wat zou dat? Hij is nog dezelfde vroolijke, flinke vent die hij op school al was!” verdedigde Frank dadelijk.

„O ja, dat kan wel.... maar kom — 'k begrijp eigenlijk niet waarom jij je kennissen onder zéélui zoekt!” verwonderde Dolf zich en met een achteloos gebaar nam hij zijn krant weer op ten teeken dat hij 't onderwerp genoeg toegelicht vond.

Maar Frank liet het er niet bij. Wat driftig klonk het: „Je bent een kuiken, Dolf! Om je zoo'n oordeel aan te matigen.... wat weet jij van zeelui af.... je kent er niet één! Ik leerde hem kennen door m'n werk en ik zeg je.... 't is een bewijs dat je gebrek aan menschenkennis hebt, als je zoo spreekt! En dát wil later advocaat zijn....!”

„Man, wind je zoo niet op voor die zeelui.... zóó belangrijk is de zaak niet.... ga voor mijn part om met wie je wilt....! 't Leek me alleen een slechte combinatie toe: jouw zeeman-kennis en van Swinderen — onzen abactis, die komt vanavond juist óók.... misschien word ik wel

lid van de senaat... dóór hem!" eindigde Dolf en een eerezuchtig verlangen sprak uit zijn blik.

"O, is 't 'm dát! Ben je bang dat die zeeman niet pást bij jouw chique van Swinderen... de student die nooit afgestudeerd komt door zijn „werken" voor het corps! Daar zou ik nu niets aan vinden, om met zoo iemand om te gaan! 't Is een fuifnummer, maar dan heb je ook alles gezegd," redeneerde Frank.

"Doet er niet toe... hij heeft náám en relatie's!" weerlegde Dolf zakelijk.

"O — ga je dáárom met hem om?" zei Frank zachtjes lachend.

"'t Gaat je niets aan, waarom ik met hem omga, ik wil alleen dat ie een goeie indruk krijgt van m'n milieu... van onzen kring... dáárom!" zei Dolf verwaand.

"Dus dáárom moest de zeeman liever niet komen... nu begrijp ik het wel, Mr. de Laet...! Maar *mij* lijkt het juist uitstekend voor die van Swinderen en voor jou om eens een zeeman te ontmoeten...!" vond Frank.

"Toe jongens, kibbel daar nu niet over... we zullen ons best doen om 't allebei de vrienden gezellig te maken in den huiselijken kring... 't Was misschien beter geweest, hen apart op jullie kamer te ontvangen als jullie 't elkaar van te voren hadden gezegd, maar nu ze beiden voor een familie-bezoek gevraagd zijn, moeten we er 't beste van maken en 'k zou ook niet weten, waarom dat niet zou gaan!" kwam mevrouw de Laet tusschen beiden, want ze wist, dat geen van tweeën 't op zou geven. Een diepgaand karakterverschil bracht de broers maar al te vaak in botsing. Frank, de spontane, was een gevoelsmensch in de eerste plaats, terwijl Dolf maar al te vaak berekende... stééds steunend op z'n helder verstand... Toen ze klein waren was dat alles zooveel minder scherp uitgekomen, toen was alles nog spel en de karakters ongevormd... 't was haast onbegrijpelijk, dat ze zóó van elkaar af gegroeid waren, overdacht de moeder.

"Goeien-avond allemaal... wat gaan we gezellig maken moeder? Ik hoorde u zoiets zeggen, terwijl ik m'n schoenveter voor de deur vastmaakte!" kwam ineens Marietje de Laet — de jongste van de de Laets — de kamer instuiven en nonchalant op de divan neervallende.

"Wel Rie — den avond gaan we gezellig maken... er komt straks visite! Maar wat zie je er slordig uit... ga je gauw opknappen kind," zei moeder en keek met een afkeurenden blik naar Marietjes wanordelijk uiterlijk en verwaide haren.

"O, vervelend — visite! Wie komt er? Jenny en ik zouden samen een jurk-voor-mij in elkaar

flansen... en nú mogen we natuurlijk geen rommel maken. Wie komt er?" eindigde Marietje nog eens vragend.

"Een kennis van Frank... een zeeman, en van Swinderen, een studiegenoot van Dolf," antwoordde moeder.

"O, van Swinderen... die kwast! 'k Heb h'm eens gezien in een rijtuig met lui uit de stad... ze hadden mutsjes op... net een aangekleede pieterman die van Swinderen!" ratelde Marietje in één adem door.

"Wil jij je mond wel eens houden... brutaal kind!" meesterde Dolf verontwaardigd.

"O, die zal ik niet weggeven, Dolf!" lachte Rie en vervolgde: „maar 't is toch wáár dat van Swinderen een kwast is, zeg nou zelf eens —"

"Stil! Geen woord meer over van Swinderen! Wat weet jij daarvan... je komt pas kijken!" riep Dolf boos.

"Pardon meneertje...! Sinds gisteren heb ik m'n H.B.S.-diploma en daardoor ben ik de gelukkigste mensch van de wereld en dáárom kan je me niet boos maken, wat je ook voor onzin beweert. Maar vertel me eens Frank, wie is die kennis van jou... ik hoop niet zoo'n naar exemplaar als van — o néé ik zal 't niet zeggen, Dolf... ik dacht maar even hardop! Ik bedoel die zeeman van jou, Frank... wat is dat er voor een?" vroeg Marietje nieuwsgierig.

"O, die zal je wel meevallen Rie! Een salonheld is 't niet... *niet* zoo als van Swinderen, maar je moet zelf eens vergelijken!" antwoordde Frank met een fijn glimlachje.

"O, natuurlijk zijn 't *contrasten!* Dát kan grappig worden!" riep Rie. Voor haar stond het vast dat de man die van zee kwam het tegenbeeld van van Swinderen moest zijn.

"Toe Rie, ga je nu eerst opknappen!" maande moeder aan.

"O ja, dat 's waar ook! Ik ga al moeder, tot straks!" riep Rie opspringend en meteen ging ze de kamer uit.

"'t Is nog altijd een wildzang, die Rie!" zei Frank lachend.

"Ze is zóó blij, nu 't examen goed afgelopen is — en de studie. Want ze is niet te bewegen om door te studeeren. Ze wil gaan verplegen, „ècht werken" noemt ze 't — en dan zal ze ook wel wat rustiger worden!" meende moeder.

"'t Zal tijd worden ook... ze is nu bijna, achttien en een jongedame is ze nog lang niet!" vond Dolf kritisch.

"Wat zou het! Rie is geen nuf en geraffineerd — als zoovelen op haar leeftijd tegenwoordig zijn — is ze ook niet... gelukkig!" verdedigde Frank zijn openhartig, levensblij zusje, dat nog niet geleerd had haar meening te verbergen.

„Nou ja, maar ze is nog vaak kinderachtig!” hield Dolf vol.

„Kom, ik ga eens kijken of van Dongen er al aan komt,” zei Frank, en stond op, want het gesprek verveelde hem. Hij ging de kamer uit en even later werd de voordeur hard dichtgetrokken.

’t Was tenslotte nogal meegevallen, vond mevrouw de Laet. Ze was even bevreesd geweest, dat de stemming vanavond wat gedwongen zou zijn, omdat de kennissen van Frank en Dolf nu eenmaal zeer uiteen liepen. Maar gelukkig was Lodewijk van Aalst gekomen en die sprak met allemaal even vrij... wist met iedereen wát te praten.

Hij zat er wel wat raar bij in z’n gewone schildersjasje, maar Lodewijk was artiest en dan hinderde zoieets immers niet.... Hij kwam ook altijd uit de lucht vallen, want van vaste afspraken hield hij niet volgens Frank. Zoo nu en dan kwam hij eens aanlopen, maar je wist nooit vooruit wanneer....

....Ik tref het vanavond, dacht Lodewijk van Aalst, terwijl hij nadenkend den kring rondzag. Zoo’n heterogeen gezelschap.... daar had je die van Swinderen, de man voelde zich geweldig.... ’t stond op z’n gezicht te lezen.... maar wat was ie als de schijn-beschaving er af was.... een klein wetenschap-reservoir misschien.... veel kon ’t niet zijn, want hij bleef maar studeeren.... Nee, dan was Frank wat anders.... een pracht-dokter zou die worden door zijn algemeen-menschelijk voelen.... Dolf zou ’t natuurlijk verder brengen dan Frank, door zijn onbegrensde eerzucht, want Dolf was een succesjager en knap was ie immers ook.... dus zou ie wel bereiken wat ie wilde.... En die zeeman.... bij hem was niets geen mooidoenerij, al schenen de vouwen in z’n broek nog keuriger en heel zijn uiterlijk onberispeliger dan van dien fat-van Swinderen. Als je hem hoorde en zag, dan wist je: ’t is een krachtmens.... in *alles*. Een karakter, gevormd door ’t leven op zee.... door strijd met elementen en door tijden van afzondering van de maatschappij... En toch was iets móóis in hem bewaard gebleven, iets wat het leven aan een van Swinderen al lang had ontnomen.... sinds de jongensjaren voorbij waren, was hij immers niet geheel zichzelf meer.... altijd trachtend zijn persoonlijkheid te vergrooten....

„Meneer van Aalst, waar denkt u over?” kwam ineens Marietje zijn gedachtengang verstoren, want Rie had gezien dat Lodewijk op een bijzondere manier keek naar de mensen om zich heen en ze wilde wel eens weten, wat *hij* van hen dacht op ’t oogenblik.

„Ik dacht over de groote verscheidenheid van

de soort, Marietje!” antwoordde Lodewijk handig, plotseling opgeschrikt uit zijn onbeleefd gepeins in ’t volle gezelschap.

„De soort — welke soort?” vroeg Rie weer:

„Hollanders, Marietje.”

„O! Is ’t anders niet?” vond Marietje achteloos.

„Belangrijk genoeg; daar zouden we nog wel tot twaalf uur over door kunnen boomen, maar ik moet nu eens opstappen.... nog wat werken straks,” zei van Aalst.

„Maar je kunt niet wég, Lodewijk, er zit juist een geweldige onweersbui.... ’t regent al wat... ’k zou even wachten!” raadde Frank.

„Goed! Dan wacht ik.... ’k dacht, dat het al over was, zie je.... ’k heb ’t al zoo lang zien weerlichten,” meende van Aalst.

„Nee, ’t is nog lang niet uit de lucht.... U kunt werkelijk beter wachten, anders wordt u drijfnat!” vond van Dongen ook.

„Daar geeft u natuurlijk niets om.... om wat regen?” vroeg van Aalst onzeker.

„’k Heb er zó’n hekel aan.... al ben ik gewend aan water.... aan den wal wacht ik wel even voor een flinke regenbui!” antwoordde van Dongen openhartig.

„’t Varen op zichzelf lijkt me wel amusant.... maar niet met slecht weer.... dan zal ’t u ook wel eens tegenstaan. Maar al die landen en volken die je leert kennen.... een interessant vak hebt u gekozen, meneer van Dongen!” meende van Swinderen, zéér geaffecteerd sprekend.

Even was er een spottend licht in van Dongen’s oogen gekomen, maar snel-beheerscht begon hij quasi-ernstig mee te boomen.

„O, een allerinteressantst vak heb ik! Wilt u wel gelooven, dat ik nu al weer verlang om naar zee te gaan? ’k Ben vanaf Zaterdag binnen.... ’t is nu Woensdag en volgende week Maandag varen we weer.... gelukkig! ’t Is niets gedaan aan den wal.... en trouwens, de zee moet bevaren worden zeg ik altijd!”

„Een echte zeeman is u, meneer van Dongen! Ik dacht, dat men toch ook wel eens graag binnen wilde zijn, als men zoo lang weg geweest is!” twijfelde van Swinderen. Hij was er toch niet heelemaal zeker van, of die man wel meende wat hij zei.

„Wel nee....! Negen dagen.... dat is immers al veel te lang,” kwam van Dongen weer schijnbaar ernstig, maar in den onderton van zijn stem was een vlijm-scherpe ironie — die echter aan van Swinderen ontging.

„Dan moogt u ’t dien korten tijd dat u binnen is wel extra-prettig hebben!” zei Jenny, de oudste van de familie de Laet — en in haar sympathieke stem was meegevoel, terwijl ze nadenkend naar van Dongen keek.

Verrast zag van Dongen op. Zou iemand-aanden-wal zijn leven doorgronden....? Die snaak daarginds had hij eens fijn voor den gek willen houden.... Maar die zuster van de Laet....? 't Spéét hem al dat hij er zooveel onzin uitgegooid had....maar zij zou dat wel begrijpen!

„En ik geloof er niets van, meneer van Dongen!” viel Rie ineens uit.

„Wat gelooft u niet?” deed van Dongen verbaasd.

„Wel, van alles wat u beweert.... dat u zóo graag vaart en al véél te lang binnen is.... U maakt mij niet wijs dat u 't prettig vindt altijd op zoo'n ijzeren eiland te zitten!” zei Marietje beslist.

Van Dongen schoot in den lach.

„Maar 't is toch zoo.... er is niets mooiers dan een schip en de zee voor een zeeman!” beweerde van Dongen met aplomb — dadelijk weer z'n masker van zelfbespotting aannemend, want „dat meiske met 'r ondeugende ooggen” mocht h'm nu niet meer verraden.... 't Ging die anderen ook eigenlijk niets aan wat ie *werkelijk* dacht en voelde.... zóó was ie nu eenmaal als ie wist dat iemand h'm niet begrijpen kon.... en dat konden ze maar zelden aan den wal.... zelfs thuis merkte hij het héél dikwijls....

Nog vóór Marietje weer iets had kunnen zeggen, sloeg plotseling de balcondeur dicht door den hevig opstekenden wind en een harde regen kletterde tegen 't glas.

„Laten we maar even sluiten voor 't inregenen en 't weerlichten wordt ook feller!” vond mevrouw de Laet en 't gaf even een onderbreking van 't gesprek, terwijl de deuren gesloten werden en ieder opmerkzaam werd en zag hoe geweldig hard het wel regende.

„Op mijn kamer staat het raam ook nog open — 'k zal 't even dicht gaan doen!” bedacht Marietje en verliet haastig de kamer.

Alleen Lodewijk van Aalst zag niets van den regen en merkte niets van wat er gebeurde om hem heen....zag slechts den zeeman....varende jaar in jaar uit.... z'n meeste levensdagen afgezonderd van gezins- en maatschappijleven.... Hij begreép de jongensillusie die drééf tot dit alles... tot het varen naar onbekende verten, want wat had er immers grooter bekoring dan het onbekende als je jong bent en durf hebt....?

De zwerflust zit in ons....maar die verdwijnt in de meeste gevallen en dan....dan stoot de werkelijkheid te erger door *diepere* bewustwording van den persoonlijken aanleg en wenschen.... En in Lodewijk was bewondering voor de mannen van de zee die ten slotte wisten te aanvaarden, óók dit moeilijke... dat soms pas na jaren kwam. ... Ook Lodewijk had wel aan de fijnere nuances

van van Dongen's stem gehoord dat hij zijn diepste-zelf verborg achter luchtige scherts..... dat *hij* niet behoorde tot de enkelen, die met hart en ziel zeeman zijn.....

En wéér werd Lodewijk opgeschrikt uit zijn gepeins door Marietje, die opgewonden binnen kwam stuiven met heimelijke pret in haar oogen en haastig vertelde ze: „Er is watersnood in de keuken....'t stroomt zoo dadelijk de gang in! Komen jullie eens kijken?”

Verontrust kwamen mevrouw de Laet en Jenny naar de keuken geloopt.... Ook Frank ging er heen, want toen hij uitroepen van ontsteltenis hoorde, begreep hij dat er wel iets zeer ongewoons aan de hand moest zijn. En toen Frank niet dadelijk terug kwam, stond ook van Dongen op onder den uitroep: „'s Kijken of er ook wat te redden valt daarginds!” en zocht den weg naar de keuken, van waar hij stemmen hoorde. Wat hij daar zag was tragisch-komisch.... Het dienstmeisje stond op een stoof voor de keukendeur en trachtte met een dweil en bezem het in de keuken stroomende water tegen te houden om te verhinderen, dat de ganglooper nat zou worden....

't Was echter een tevergeefsche strijd, want 't water kwam al over den drempel.... En allen begonnen te probeeren het water uit de gang te houden.

Van Dongen overzag dadelijk 't geen gebeurde. 't Water kwam schijnbaar van een plat dat achter de keuken lag.... Dáár was het dus niet in orde

en dat moest zoo gauw mogelijk verholpen worden!

„Geef dien stoel!” commandeerde hij dadelijk en 't meisje, geïmponeerd door zijn krachtige stem, gaf hem onmiddellijk den keukenstoel — niet begrijpend hoe hij dáármee het water wilde tegenhouden, zooals ze meende dat hij van plan was!

Van Dongen zette den stoel midden in den overstroonden keukenvloer, sprong er bovenop en wipte toen op de tafel. Greep den stoel weer en plantte h'm een eind verder....en sprong er weer op. Vandaar kon hij 't aanrecht bereiken en zóó de buitendeur die op 't plat uitkwam.

„Pas op, 'k doe die deur open....nu zal 't even harder instroomen!” waarschuwde hij en omkijkend zag hij van Swinderen de vlucht nemen voor 't komende water....

„Hij is bang voor zijn souspieds, zegt iel!” riep Marietje zachtjes lachend en keek vol belangstelling vanaf haar vluchtheuvel — de stoof, die 't meisje verlaten had — naar 't geen van Dongen ging doen.

Vlug besloten rukte van Dongen de deur open en keek snel op 't plat rond waar 't defect te vinden was... De losse balconvloer dreef eenige centimeters op 't water, dat nu nog harder naar binnen kwam.

Direct zag hij waar en wat hij moest verhelpen..... Die pijp van de dakgoot, die van 't-huis-er-naast kwam, die deugde niet.... was zeker verstopt door allerlei waf losgeraakt was door de geweldige regenbui....daar kwam het vandaan!....Gauw losmaken bij die verbindings-

buis....dan kon 't water een anderen uitweg vinden....recht naar beneden in den tuin.

Gedachten-snel greep van Dongen den stoel weer, zette dien op 't plat, zóó dat hij er op kon springen. Eenmaal op den stoel kon hij gemakkelijk op de balustrade van 't balcon klimmen... Toen even een flinken ruk...en de pijp was los. 't Water stroomde nu naar omlaag....!

„Ziezoo, nu is 't ergste voorbij! Ga maar gauw de zaak opruimen... geef mij den bezem maar even, dan zal ik 't hier wel klaren!” riep van Dongen, blij dat het zoo gauw verholpen was.

„Wacht, ik zal h'm u brengen!” riep Marietje en handig de stoof manoeuvreerend begon Marietje van de tafel naar 't aanrecht te springen... juist zooals ze 't van Dongen had zien doen. De bezem diende als polsstok....

Op 't aanrecht gekomen kon ze den bezem aanreiken en toen drukte van Dongen den lossen balcon-vloer naar beneden aan den muurkant, zoodat onmiddellijk aan alle kanten het water over de goot er om heen spatte. En al heel gauw kwam nu de vloer weer plat te liggen en kon je er over loopen zonder drijfnat te worden.

Nu kwam van Dongen terug naar de keuken en zei lachend tot Marietje: „Dat hebben we samen gauw opgefikst hé? Nu bezemen jullie de keuken maar leeg....er komt nu geen water meer bij.

Laten we eens kijken wat er in de gang aan de hand is.... die meneer van Swinderen kijkt zoo benauwd....'t water is h'm zeker te nat!”

Op dezelfde manier als hij erin gekomen was, verliet van Dongen de keuken en in de gang werd hij met gejuich ontvangen.

„Je hebt het maar kranig-vlug opgeknapt zeg! Géén van ons had het zoo goed en zoo gauw klaargespeeld!” riep Frank bewonderend.

„Och wat....! 't Is immers niets....!” weerde van Dongen allen lof af. „Kijk die twee eens!” vestigde hij meteen de aandacht op Dolf en van Swinderen, die, óók trachtend te helpen, ieder met een punt van den looper in hun handen stonden.... den looper hoog ophoudende, opdat die tenminste buiten 't bereik van water zou blijven.

Zoo stonden ze al wel vijf minuten.... als standbeelden! 't Was een bespottelijk gezicht, vooral om het onbeholpene dat uit heel hun houding sprak.

„Geef maar hier....of wilde u zoo blijven staan tot het droog is?” vroeg van Dongen en weer kon hij niet nalaten hen voor den gek te houden.

In minder dan geen tijd hadden van Dongen en Jenny en Marietje den gedeeltelijk al natten looper opgenomen en op het balcon over de balustrade gehangen.

Dank zij de activiteit en hulpvaardigheid van van Dongen waren ze 't water nu gauw meester en kon 't dienstmeisje 't verder alleen wel oppredderen.

Dolf en van Swinderen waren zoo gauw mogelijk afgedropen naar de huiskamer, toen ze zagen dat zij toch geen practische hulp konden bieden.

En toen tenslotte van Dongen en Frank ook weer binnen kwamen, zaten zij al weer in druk gesprek. Lodewijk van Aalst was intusschen vertrokken, want het regende al lang niet meer.

Van Dongen werd dadelijk bedankt door mevrouw de Laet: „Als u er juist niet geweest was, was misschien alles ondergelopen, want eer dat de loodgieter er geweest zou zijn....wie weet hoe ver 't water dàn wel gekomen was. Ik ben u heel dankbaar!” zei ze en dit klonk niet slechts als een beleefdheids-fraze.

„O mevrouw....'t was immers niets!” weerde hij weer af, en maakte meteen aanstalten om te vertrekken.

Er was toch nog aardig wat water in zijn schoenen gekomen....maar dát behoefde niemand te weten. Daarom vertrok hij nu maar liever.

Terwijl van Dongen afscheid nam, zei Frank: „Ik breng je even naar de tram!”

„Hé ja, graag!” accepteerde hij blij, want hij wilde nog graag eens even met Frank alléén praten.

„Dus u komt nog eens aan voor uw vertrek?” vroeg mevrouw de Laet hartelijk.

„Als 't even kan, kom ik gráág nog eens een avond,” antwoordde van Dongen.

„Dàn zullen we zorgen voor gezelligheid en dan gaan we géén watersnood spelen!” riep Marietje.

„Wat gaan we dan spelen?” vroeg van Dongen quasi-ernstig.

„Dàn....dát zeg ik nog niet! Misschien wel wéér iets dat we samen winnen!” verzon ze snel om er zich uit te redden, want ze wist zoo gauw niet wat ze erop zeggen moest.

„Nou — dàn kom ik zeker!” antwoordde hij en 't klonk op dát oogenblik eigenlijk wat al te ernstig. Maar niemand merkte 't op — Marietje allerminst.

„Je hebt een prettig thuis, Frank! Zóó is 't bij ons ook....maar jij hebt er heel wat meer aan dan ik, een zeeman is nu eenmaal sporadisch thuis als ie niet in de thuishaven woont!” begon van Dongen, terwijl hij met Frank de Laet naar de tramhalte liep.

„Je komt maar zoo vaak als je wil en kan.... ik wist wel dat je er geen steek van meende, toen je vanavond beweerde dat je 't liefste op zee bent,” zei Frank.

„Heb je h'm gesnapt?” lachte van Dongen, „hij — die rare snijboon is er fijn ingevlogen hé? Wal-menschen kan je meestal alles wijsmaken. Maar zeg, zonder gekheid, ik wil gráág nog eens weerkomen....dat zusje van jou is een aardig meiske!”

„Jenny? Ja, dat is een....”

„O néé, die bedoel ik niet! Wat al te ernstig voor haar jaren....of vergis ik me daarin?” viel van Dongen in de rede.

„Ja, dat kan wel.... Jenny piekert te veel! Ze is verloofd, maar hij is al heel lang ziek....! Zij dénkt er niet over 't op te geven, al wordt daar wel eens op gezinspeld door vriendinnen, zóó is Jenny! Maar al die narigheid is niet goed voor haar, dat kan je wel merken....

Marietje is als een zonnestraal.... zoo vroolijk! Vind je haar zoo leuk? 't Is nog een schoolmeisje hoor! Ze is net geslaagd voor haar eindvif!” lichte Frank in.

„Doet er niet toe! 'k Zie nóg dat leuk-oudegende gezichtje!” zei van Dongen vertrouwelijk.

„'t Is bij jou ingeslagen geloof ik!” lachte Frank.

„Dank zij het onweer en wat daarop volgde!” stemde van Dongen toe.

„Daar is m'n tram al.... nou Frank, tot ziens dus! 'k Bel wel even op als ik weer kom! Maar komen doe ik zeker....! Voor ik naar zee ga wil ik dat zusje van jou nog eens zien!” 't Laatste zei hij zachtjes.

„O, dus voor mij kom je eigenlijk niet!” riep Frank spotlachend.

„Kom ouwe jongen, dat weet je wel beter!”

Van Dongen sprong op de tram en ze zwaaiden elkaar nog eens goeiendag, toen hij wegreed.

Van Dongen had zich zéker niet te veel voorgesteld van het bezoek-bij-menschen-aan-den-wal,

maar op den terugrit was er tòch wat meer echte vroolijkheid en vreugde in hem dan toen hij heenging.... Hij vroeg zichzelf af of het kwam

doordat hij in een huiselijken kring was geweest of omdat hij Marietje de Laet had leeren kennen.... „Misschien is 't wel door allebei.... Gelukkig dat ik gegaan ben!” dacht hij en begon uit te rekenen, wanneer hij vrij was en het tweede bezoek zou kunnen volgen.

JO BRANS.

PORTRETJE.

ZE mag knorrig wezen of verdrietig, als ze zich in 't publiek vertoont, heeft ze een lachje om den mond en is ze een tikje tè vriendelijk. Dat is zoo een poze bij haar. Heelemaal waar en eerlijk is ze niet. Ze knikt graag toestemmend en verandert honderdmaal van opinie, precies als 't uitkomt. Ze dweept met deze of die, als ze denkt, dat daarmee voordeel te behalen is, als ze daardoor in staat gesteld wordt, zich in een bepaalden kring te bewegen, zich een promotie te verschaffen enz.

De menschen vinden haar over 't algemeen bijzonder aardig. „Wat een lief en zacht meisje,” wordt er gezegd. „Ze is altijd even vriendelijk en opgeruimd. Nooit zegt ze een bitter woord. Nooit kwetst ze iemand.”

Maar als er een, met wie ze dweept, aan lager wal raakt, zijn positie verliest, dan is zij de eerste, om tegen deze of die te fluisteren,

dat het ook geen wonder is, want.... En dan zorgt ze er wel voor, zoo iets te zeggen, als ze weet, dat haar hoorder dat aangenaam zal vinden. Een paar dagen later heeft ze een nieuwe dierbare vriend of vriendin gevonden, o zoo'n hoogstaand man of zoo'n lieve vrouw.

Ze zal haar weg door 't leven wel vinden, maar langzamerhand wordt ze zóó onwaarachtig, dat ze niet meer weet, waar de waarheid ophoudt en de leugen begint. Haar beste vriendinnen zijn zij, die voor haar bidden.

Dat wéét zij niet en daar rekent ze ook niet mee. Ze wil blijven het zachte, lieve meisje, dat door iedereen altijd aardig gevonden wordt.

Daarom geeft ze ook wel cadeautjes en bewijst ze vriendelijkheid, maar 't is haar alleen om eigen dierbaar persoontje te doen, want zóó lief, zóó zacht als zij, is er zeker niet een. En, dat te weten, is een groote voldoening.